

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 23. Hadriani Papæ & Imperatoris dissidium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII. derit. Ceterum, cum dixit, Papam ab
 A.C. 1157. hominibus accepisse suam auctoritatem,
 fallebatur; falsum enim id est, si sermo
 sit de Primatu, quem Romanus Ponti-
 fex de Jure Divino obtinet. Si autem
 spectetur Jus, de quo hic agebatur, quo
 Papa solus Episcopos judicare dicitur,
 verum est, quod istud ab hominibus, vi-
 delicet, a consuetudine, in falsis Decre-
 talibus fundata, proficiscatur.

§. XXIII.

*Hadriani Papæ & Imperatoris Dis-
sidium.*

Radevic. I. Medio mense Octobri, eodem anno
c. 8. millesimo centesimo quinquagesimo
 septimo Fridericus Imperator in Burgun-
 diam contendit, comitia Vesuntione ce-
 lebraturus. Adfuere variarum natio-
 num Legati, & præterea duo Hadriani
Gunther. Papæ Nuncii, Presbyteri Cardinales, Ro-
lib. 6. p. 367. landus Tituli S. Marci & Bernardus Ti-
 tuli S. Clementis, ambo opulentia, eta-
 te, prudentia, auctoritate, qua ferme
 ceteros omnes superabant, insignes.
 Quadam die cum Imperator, ut frequen-
 tiam effugeret, in Oratorium secessisset,
 in conspectum ejus adducuntur Legati
 Pontificii, quos honorifice & benigne
 excepit. Illi nomine Papæ omniumque
 Cardinalium Principem salutant, tumque
 red-

reddunt Papæ Epistolam, in qua dicebat: *Sæcul. XII.*
Ante paucos dies datis literis Majesta- *A.C. 1157.*
tem tuam certiozem fecimus, inauditum *Radevic. c. 9.*
in banc diem facinus, nostra ætate, in *Hadr. ep. 2.*
Germania peractum, summopere miran-
tes, quod adhucdum tam perniciosum sce-
lus impunitum reliqueris. Non enim te
latet, venerabilem Fratrem nostrum Es-
quilium Archiepiscopum Lundisensem,
cum a Sede Apostolica remearet, ca-
ptum fuisse ab impiis hominibus, & bo-
dieque ab iis in custodia detineri, atque
etiam hos sicarios evaginati gladiis
Præsulem sociosque ejus invasisse, & o-
mnibus rebus spoliatos pessime habuisse.
Tanti flagitii fama ad remotissimas oras
pervenit. Interim id tu dissimulasse
diceris, cum oportuisset contra reos gla-
dium stringere, quem a Deo ad vindictam *Rom. 13. 4.*
malefactorum accepisti. Hujus quidem
dissimulationis causam penitus ignoramus,
quoniam conscientia nostra nos non ac-
cusat, quod te in quacunque re offenderi-
mus, quin imo te semper filium nostrum
carissimum & Principem Christianissi-
imum dileximus. Memineris, gloriosissi-
me Fili, quam gratanter & quam ju-
cunde, anno superiore, Mater tua Sa-
crosancta Romana Ecclesia te suscepit,
& quam tenero affectu tibi Imperialis
coronæ insigne contulerit. Nec panitet
nos, tua desideria implevisse, sed si ma-
jora

Sæcul. XII. *jura etiam Beneficia de manu nostra*
 A.C. 1157. *tua Excellentia accepisset, non immeri-*
to gauderemus, memores, quanta Ecclesia
Dei nobisque commoda & incrementa
per te accedere possint (). Inde suspi-*
camur ac veremur, ne suggestione perver-
forum hominum Romanam Ecclesiam &
nos ipsos averferis. In fine Epistolæ Pon-
tifex Legatos suos Imperatoris benevo-
lentiæ commendat.

Hac Epistola perlecta, & a Rainaldo Imperatoris Cancellario accurate explicata, ut eam illi quoque, qui linguæ Latinæ ignari erant, intelligerent, Proceres præsentis furiose indignabantur, quod amarus esset stilus & Pontifex comminari majus malum videretur. Illud vero præcipue omnes vehementer offenderat, quod diceret Papa, se Imperatori coronam Imperii contulisse, nec futurum, ut ipsum pœnitentia subiret, etiam si majora etiam dedisset beneficia. Ideo vero Germani Principes verba hæc tetrice & fastidiose pensabant, quod non ignorarent, a quibusdam Romanorum jactari,

(*) Meminerit Lector superius Num. VI. Fridericum ad Romanos dixisse; *Carolus & Otto Reges nostri sua virtute Romam Italiamque, sine ullius hominis Beneficio, Græcis & Longobardis ereptam, Francorum Imperio junxerunt. &c.*

jaçtari, Germaniæ Reges hucusque Romanum Imperium & Regnum Italiae nullo alio titulo quam donatione & gratia Romanorum Pontificum tenuisse, eosque hanc traditionem posteritati inculcare non verbis modo & scriptis, sed etiam picturis velle. Nam suspensionem augebat, quod Lotharium Imperatorem in Palatio Lateranensi depinxissent, flectentem genua, & coronam de manu Papæ accipientem, cum epigraphe:

Rex venit ante fores, jurans prius Urbis honores:

Post homo fit Papæ, sumit quo dante coronam.

Cum Fridericus Imperator anno millesimo centesimo quinquagesimo quinto Romam venisset, de hac imagine & inscriptione conquestus fuerat, promiseratque Hadrianus Papa, jussurum se eam deleri; sed id effectui datum non fuerat. Hæc itaque omnia & perlecta modo Epistola magnum inter Principes Germanorum tumultum excitarunt, eosque alter Legatorum multo magis accendisse fertur, cum quæsvisset; *A quo ergo Fridericus Imperium accepit, si a Papa non tenet?* quin nihil propius fuit, quam ut Otto Comes Palatinus Baviariæ enses stringeret, quo se Legato caput amputaturum minaciter proclamabat.

T 5.

Tantos

Sæcul. XII.
A. C. 1157.

Tantos motus Imperator sua auctoritate composuit. Legatos vero ad suum hospitium a militum præsidio deduci iussit, addito mandato; altera die, quamprimum illuxisset, ex urbe excederent, recta Romam pergerent, & nullibi in ditioribus Episcoporum vel Abbatum moras traherent. Tum missis per universum Imperium literis querelas movit, quod Papa concordiam Imperii & Sacerdotii turbare aggrediretur. Postquam deinde narravit, quæ Vesuntione accidissent, adjicit de Legatis: *Deprebensi sunt habere complures chartas vacuas & sigillo præmunitas, in quibus deinde, quæ viderentur, scriberent, & pro more suo Ecclesias Germaniæ, ablatis Vasis Sacris, spoliarent. Hinc eos Romam eadem qua venerant via remisimus. Cumque per electionem Principum a solo Deo Imperium nostrum sit, qui tempore passionis Filii sui duobus gladiis regendum orbem subjecit, & cum Petrus Apostolus docuerit: Deum timete, Regem honorate, quicumque nos Imperialem coronam pro Beneficio a Domino Papa suscepisse dixerit, Divinæ institutioni adversatur, & mendacii reus est. Itaque dignitatem Imperii defendite. Nos vero potius vitæ periculum subibimus, quam ejus bonorem lædi patiemur. Notatu dignum, Allegoriam de duobus gladiis tanquam doctri-*

1. Petr. 2. 17.

Sup. lib.

LXIX. §. 14

doctrinam constantem & certam ab illis Sæcul. XII.
A.C. 1157.
 ipsis fuisse receptam, qui Curiaë Roma-
 næ opiniones oppugnabant.

Rolandus & Bernardus, duo Legati, Radev. c. 15.
 Romam reversi, quam inhumane exce-
 pti fuerint, & quantum periculum eva-
 serint, narrarunt, rem etiam exaggeran-
 tes, quo Pontificem ad vindictæ cupi-
 ditatem excitarent. Clerici Romani in
 diversas sententias ibant, nam pars eo-
 rum Imperatori favebat, & Legatos vel
 impudentiæ vel ignorantiaë accusabant.
 Alii causam Pontificis amplectebantur.
 Is hac de re ad Episcopos Germaniæ de-
 dit Epistolam, in qua postquam retulit, ep. 3.
 quam male Legati sui fuissent affecti,
 dicit; *Cum e conspectu Imperatoris abi-
 rent, audiverunt, ipsum mandata edidis-
 se, quibus prohibebatur, ne quis ex ve-
 stris Partibus Romam iret, & excubi-
 tores in omnibus Imperii finibus posuisse.*
 Papa deinde Episcopos hortatur, ut Im-
 peratorem ad officium revocarent, & ad
 retractationem Rainaldo Cancellario &
 Comiti Palatino, qui in Legatos & Ec-
 clesiam Romanam convicia jecerant, im-
 perandam urgerent.

§. XXIV.

*Episcoporum Germanicæ Epistola ad
 Papam.*

Germaniæ Antistites postquam consilia Radev. c. 16.
 con-